

Sup a žlůva

Jiří Suchý

La, la, lá, lá la.
La, lá, lá, lá, la.
La, la, lá, lá la.
La, lá, lá, lá, la.
Sedla si stará žlůva
na vykotlanej dub,
začal její půvab
obdivovati sup.
A takto na ní mluví:
zrodil se ve mně cit,
tvoje oči žlůví
chci každopádně mít.

La, la, lá, lá la. La, lá, lá, lá, la.
La, la, lá, lá la. La, lá, lá, lá, la.
Já nevím, jak mám začít, supovi jhne hlas
na tvojí hlavě ptačí nesmí být skřiven vlas.
A žlůva oči mhouří a sup hovoří dál:
za nejhroznějších bouří bych jako skála stál.

La, la, lá, lá la. La, lá, lá, lá, la.
La, la, lá, lá la. La, lá, lá, lá, la.
Kdyby snad víchř tvá hnízda na zem smet,
ty bys byla mrtvá, tak bych tě láskou sněd.
Z toho poučení plyne pro žlůvy:
se supem o lásce
že se nemluví.

Ať si žlůvy pozor dají,
ať si žlůvy pozor dají,
ať si žlůvy pozor dají,
ať si s námi zazpívají:

Sup sem, sup tam,
nám už je to všechno jedno,
sup sem, sup tam,
nám už je to fuk.